

*
» »

Յողնած եմ, անտառ, յողնած, ուժասպառ.
Խորտակուած կրժքումն էլ չի բռնկում
Հողիս թռցնող սէրը բոցավառ...
Ա՛խ, մայրի անտառ, քո մենիկ գրկում
Քնել եմ ուզում—անհոգ ու անգործ.
Եւ թող քո անհէշ, թովիչ սօսափին
Խոնջացած հողուս մրմնջայ օրօր.
Եւ առուի խողխոջ, ծառերի ստուեր
Կախարդեն ուշքս ինքնամոռացման
Չքնանդ երազով...

Ա. ԻՍԱՀԱԿԵԱՆ